

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

Živý a pravý Bůh volá neúnavně každého člověka k setkání v modlitbě. Tento krok lásky věrného Boha je v modlitbě vždy první; krok člověka je odpovědí.

(z modlitebních večerů v Arše)

Milí farníci,

Náš život se často podobá rozbouranému moři, na kterém se svoji loďku snažíme dostat do přístavu, abychom ji mohli bezpečně zakotvit. Výraznou výhodou je, že navázat spojení s majákem (Bohem) můžeme velmi snadno, a to prostřednictvím modlitby.

Bůh po nás nežádá, abychom se uchýlili někam do samoty a pouze se modlili. Musíme žít tak, jak žil Ježíš Kristus. Máme pracovat stejně jako se modlit. Jestliže se někdo pouze modlí a nic nedělá, časem se přestane i modlit nebo se jeho modlitby stanou formální. Lidé, kteří nepomáhají druhým nebo nekonají své povinnosti, mají jen málo námětů k modlitbám. Když neuskutečňují záměry svého Pána, který pro ně tolik vykonal, nemají ani důvod se modlit. Mohou se modlit jen za sebe.

Modlitba nemá být jen žádostí o něco, co si přejeme. Nepřemýšlejme jen nad tím, co potřebujeme, ale také děkujeme za to, co jsme už dostali. A nezapomínejme na modlitbu ani v čase dovolených.

**Šťastné návraty z letních cest
vám přeje redakční tým Setkání**

Síla, kterou někdy nevidíš hned

Německý biskup Emmanuel Ketteler, který v letech 1850–77 vedl Mohučskou diecézi a stál i u zrodu sociálního učení Církve, prý neuvažoval, že by se stal knězem. Přesto se jím stal. Jednoho dne se svěřil: „Za všechno, co jsem s Boží pomocí dosáhl, vděčím modlitbám a obětím jednoho neznámého člověka. Absolvoval jsem totiž práva a plánoval tuto kariéru. Než přišla mimořádná událost. Byl jsem tehdy ve svém pokoji sám, když jsem náhle zcela jasně uviděl nad sebou Krista na zářivém oblaku. Před ním klečela řeholnice a zvedala ruce. A já z jeho úst uslyšel slova: ‚Stále prosíš za tebe!‘ Tvář té řeholnice jsem viděl a vryla se mi do paměti. Její ruce byly plné mozolů od těžké práce. Rozhodl jsem se, že se stanu knězem, a ve třiceti jsem začal studovat teologii. Po letech, jsem už jako biskup, navštívil jistý klášter a slavil tam mši svatou.“ Jeho pohled se zastavil na jedné řeholnici. Byla to ta, již Ketteler kdysi uviděl, a tak ji po mši oslovil s dotazem: „Znáte mě?“ zeptal se. – „Ne, vidím vás dnes poprvé v životě.“ – „Modlila jste se někdy za mne?“ – „Nikdy jsem o vás neslyšela.“ „Zdá se, že máte v klášteře na starosti tu nejtěžší práci“, poznamenal biskup. „To ne, otče biskupe, ale těžká je a někdy i protivná... Ale pan farář nás učil, že se máme modlit a obětovat za své blízké. A že bychom měli pamatovat na ty, jimž hrozí zkáza. Bůh sám ví, kdo naše modlitby a oběti zvláště potřebuje, a tak je nejlepší dát je k dispozici Ježíši, aby prospěly těm, pro které je Boží moudrost určí. A tak jsem to začala dělat. Věřím, že Bůh už sám najde tu správnou duši...“

„Kolik je vám let a kdy jste se narodila?“ zajímal se ještě biskup. „Třiatřicet,“ odpověděla sestra, a pak řekla datum svého narození. Shodovalo se s datem biskupova „obrácení“! Nedal na sobě nic znát a zeptal se: „A víte, jestli vaše modlitby a oběti měly nějaký účinek?“ „Ne, dobrý Bůh to ví, a to stačí,“ odpověděla sestra.

Jednomu svému příteli se pak biskup Ketteler při návštěvě zmínil: „Našel jsem tu, které děkuji za své povolání. Nemohu Bohu dost poděkovat za jeho dobrotu. Ta sestra se za mne modlí už skoro dvacet let. Bůh však její modlitby přijal už napřed – už v den, kdy spatřila světlo světa. Už dopředu věděl o jejích modlitbách a obětech a způsobil mé obrácení...“

(podle vyprávění biskupa A. Launa) -hv-pš-

V DOMĚ MÉHO ŽIVOTA

Modlit se znamená otevřít všechny komory svého těla a své duše, vpustit dovnitř Boha, aby byl celý dům mého života obydlen a osvěcen Bohem. Modlitba mě nutí k pravdivosti a pravda mě osvobodí.

Modlitba není žádný výkon, který bychom museli provést, je to cesta k ustavičnému setkávání s Bohem, modlitba je cestou k intenzivnímu a uvědomělému životu, k takovému, jaký pro nás Bůh zamýšlel.

-jm-

Láska matek proměňuje svět

„Dokud večer spočítáte v postýlkách všechny hlavy, radujte se“, řekla mi kdysi dávno sousedka. Taky se říká: malé děti - malé starosti, velké děti - velké starosti.

Když před více než dvaceti lety byla v Anglii oslovena Veronika Williams vnuknutím „Modli se za děti“, vytvořila se svou švagrovou první skupinku Modliteb matek. Z anglického Walsinghamu se pak tato myšlenka rozšířila i do Čech. První skupinky se začaly scházet už v roce 1995.

Naše skupinka vznikla o dva roky později. Sešly jsme se tři maminky, z nichž každá právě procházela nelehkou životní zkouškou. Běžné lidské rady byly nedostatečné a my jsme si řekly, že modlitbou můžeme jen získat. Scházely jsme se každý týden a modlily jsme se růženec. Po čase nás koordinátorka hnutí Růženka Fialová vyzvala, abychom se modlily texty ze sešitku, které napsala Veronika W. inspirovaná Duchem svatým. Tyto modlitby pojí všechny skupinky matek. Zpočátku se nám to zdálo nedostatečné, avšak časem jsme začaly objevovat vnitřní bohatost těchto modliteb. Stává se, že v důvěrně známém textu náhle uvidíme zcela nový smysl. Modlíme se za naše děti, vnoučata, kmotřence a podle aktuální naléhavosti připojujeme prosby za další úmysly. Do svých přímluv pravidelně připojujeme prosby za naše kněze.

Scházíme se už dvacet let a z maminek se staly babičky. Některé naši skupinku opustily, další se přidaly. Důležité je modlit se za děti, ale neradit si navzájem. Modlitby vkládat s důvěrou do Božích rukou. Někdy se situace změní, jindy je to změna našeho pohledu na problém a my se můžeme znovu radovat ze svého mateřství. Nejdůležitější v Modlitbách matek je vytrvalost v modlitbě a odevzdanost do Boží vůle.

Některý problém s dětmi, který byl zprvu skoro neřešitelný a pro některé i pohoršující, se po čase ukázal jako požehnání. Bůh je nesmírně velkorysý, vynalézavý a dokáže vyvést i z beznadějných situací. Můžeme mu to dosvědčit.

Loni se v Brně konala celostátní konference Modliteb matek s hlavní myšlenkou Radost z mateřství. Na setkání přijíždějí pravidelně maminky ze Slovenska, občas i z Rakouska. Před pár lety se konalo celosvětové setkání matek na Vranově u Brna. Modlitby matek se opravdu lavinovitě šíří po celém světě. Hlavní myšlenka, že Láska matek proměňuje svět, je naší nadějí.

V modlitbách matek navíc existuje i pohotovostní skupinka, která se modlí za akutní případy.

Pokud vím, v naší farnosti se schází asi sedm skupinek matek. Skupinky mají mít od dvou do osmi maminek. Jedna z nich má ale jen 2 členky a ráda by přijala další. Případný kontakt na ni najdete u pastorační asistentky.

-cp-

Inspirace

„Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému...“ - také modlitba. Zdravíme celou Nejsvětější Trojici. Škoda, že neslavíme svatodušní svátky tak, jako vánoční a velikonoční. Přece kdyby nám vzkříšený Kristus neposlal Ducha Svatého, tak bychom nebyli nic. Duch Svatý nás na křtu posvětil, přijali jsme svátost bířmování a další svátosti. To je práce Ducha svatého. Modlit se – to je u každého jinak.

Když odešly děti, modlili jsme se s manželem, a když odešel na věčnost on, dlouho mi trvalo, než jsem se dokázala modlit sama. Společná modlitba v rodině je hodně důležitá. Aspoň večer, když se všichni sejdou doma. Modlím se sama a ráda. Nahlas – někdy i s rukama nahoře, když za něco děkuji. Modlitba je jako nadýchat se čerstvého vzduchu. Modlím se celý den. Hned ráno po cestě si zazpívám Gloria. Někdy se modlím Kredo – to je jako vyznání lásky někomu, koho miluji, komu důvěřuji a vím, že je tu pro mne. Modlitba je rozhovor s Bohem, tak se s ním před mší svatou pozdravím, když přijdu o chvíli dřív. A když vím, že někdo potřebuje moji modlitbu, mám ho ráda a vyprošuji dobrou věc pro jeho život, vydržím i hodně dlouho. Třeba i rok a víc. A z toho mám potom velkou radost. K tomu všemu ale potřebuji pomoc Ducha svatého - právě ten se modlí s námi.

Před pár dny se mi v horku vůbec nechtělo jít do obchodu pro nějakou součástku pro instalatéra. Tak si vyprošuji sílu a chuť a slyším: „Začni bolestný desátek“. To byla síla. Za dva už jsem byla tam a za dva už doma. Díky Bože v Trojici jediný! **M. Š.**

Modlitba v mém životě

Jako dítě jsem začínala naučenými modlitbami. Později jsem přešla i na modlitby vlastními slovy, ale jednalo se převážně o prosby.

Někdy po maturitě se ke mně dostal samizdatový výtisk duchovního deníku Gabriely Bossisové On a já (KNA 2015). Toto dílko významně ovlivnilo můj modlitební život. Postupně jsem se učila předkládat Pánu i nejrůznější detaily svého života a konzultovat s ním různé plány a rozhodnutí. Samozřejmě jsem měla období, kdy se mi nelíbilo, že Bůh neodpovídá a zdálo se mi, že modlitba je zbytečná. Díky Boží milosti jsem ale vztah k Bohu nikdy nevzdala.

Jsem přesvědčená, že modlitbu v tichu a samotě je třeba střídat s modlitbou ve společenství. Stejně tak modlitby naučené s modlitbami vlastními slovy. Bůh slyší zcela určitě každou modlitbu, ale ne vždy reaguje nebo udělá to, co bychom si přáli (což často není lehké přijmout).

Mnohokrát se mi stalo, že Bůh slyšel a vyslyšel i modlitbu, kterou jsem ani pořádně nevyslovila. Byl to jen takový záblesk v mé mysli, snad jen úmysl někde v hloubi duše... On to vyslyšel ještě dříve, než jsem stačila "petici" řádně připravit a naformulovat! Dokonce způsobem a v rozsahu, že jsem nevycházela z údivu. Vymyslel varianty, které by mě vůbec nenapadly, prostě to bylo geniální!

Ale mám i zkušenost, že jsem se za něco modlila, prosila opakovaně, dlouho a ono nic. Celé roky vůbec nic! To se ve mně všechno bouřilo. Až po letech, s odstupem, jsem si přiznala, že Bůh měl pravdu. Vyslyšení mé prosby by nebylo dobré. Jindy jsem opět prosila a zas nic. Nakonec jsem záležitost odevzdala ve víře, že Vševědoucí ví proč. Nerozumím tomu, nelíbí se mi to, ale přijímám. Obratem jsem dostala něco jiného, úžasného, něco, o co bych se ani ve snu neodvážila prosit.

Co mně vyhovuje a možná patří k mým nejhlubším modlitbám, jsou střelné modlitby. Pána chválím a děkuji mu za krásnou přírodu, události, setkání, prožitky, atd. Nebo když poslouchám nějakou promluvu, přednášku, zamyšlení a něco mě přitom hodně osloví - hned vyšlu střelnou modlitbu - třeba: „Pane, prosím, to je ono, to chci!“

Kdysi jsem se naučila modlit za děti, které potkám. Vysílám střelné modlitby, když mím maminky s dětmi i děti samotné, za jejich rodiny. Modlím se za cestující v tramvaji, ve vlaku, za řidiče, za pacienta a lékaře, když mě míjí záchranka, jedu-li kolem nemocnice ap. Též Pánu odevzdávám bezdomovce, opilé či zdrogované lidi a prosím za jejich duše... „Panno Maria, dávám ti je! Pane, prosím, ujmi se jich, smiluj se nad nimi!“, atd. Samozřejmě to nedělám vždycky. Často mám hlavu plnou nějakých starostí (nebo zbytečností), nebo někam chvátám a sleduji čas, takže modlitby se mi tam už nevejdou.

Když mě někdo požádá o modlitbu, snažím se vyslat střelnou modlitbu co nejdříve. Prosbu předkládám Pánu i při přinášení obětních darů při mši svaté. Prosby buď napíšu na papír, anebo jen řeknu: „Pane, předkládám moje prosby.“ Podle okolností a toho, o jakou záležitost se jedná, se k ní pak ještě i vracím.

Modlitba v tichu, naslouchání Bohu – můj zatím nedostižný ideál. Asi není náhodou, že o slavnosti Seslání Ducha svatého se mě zvlášť dotkl text z knihy Jamese W. Golla Naslouchání Bohu: „Obecenství s Duchem svatým si od nás žádá dostatek času a pozornosti. Duch nebude promlouvat k někomu, kdo neustále spěchá“. Trochu mne uklidňuje, že i mnozí velcí modlitebníci přiznávají, že se naslouchání učili roky. Výhodou pokročilejšího věku je, že člověk přece jen už něco prožil a čím dál víc poznává, že „bez něho nemůžeme činit nic“ (Jan 15,5). Na modlitbu neexistuje jednotný recept. Každý si musí najít svůj styl, který mu nejlépe vyhovuje. Důležité je začít a nevzdávat se! **-hm-**

Vděčnost za modlitbu

Každý má nějaké dovednosti, v nichž vyniká, a tím pádem je pro okolí zajímavý a může sklidit řadu pochval i úspěchů. Když ji ale začne prosazovat všude a v nevhodných chvílích, z dobrého sluhu se snadno stane zlý pán...

Mně momentálně komplikuje jak osobní, tak pracovní život, přehnaná pečlivost. A kvůli ní se bohužel snadno dostávám do nepřijemností.

Stres bych sám nezvládal. Jsem vděčný za modlitbu, ve které mohu své starosti a problémy odevzdávat někomu, kdo mě bezpodmínečně přijímá takového jaký jsem. Má mě rád, chrání mě, dává mi sílu jít dál... A takový je náš nebeský Otec.

Pane, prosím, dej všem lidem sílu a naději, že vždy existuje možnost pochopení a vzájemné tolerance... Amen.

Jakub

Modlete se, dokud je čas

Nedávno jsem se mých milých dam z kroužku (nyní nás je devět) zeptala, zda si vzpomínají, kdy a jak se začal u nás v domově modlit před mší svatou růžencem.

Je to již dávno, a tak odpovědi mi byly spíše jen domněnky, ale všechny vzpomínky nakonec směřovaly k jedné osobě. K osobě, kterou jsem měla tu čest poznat. Přítelkyně jí říkaly Jarka. Já se s ní seznámila brzy po příchodu na nové místo a na oddělení, kde ona měla svůj byt. Bylo kolem Vánoc, tenkrát jsme se ještě moc neznaly a ona mě přesto pozvala na cukroví, ať si prý jdu popovídat. Byla milá, uměla hovořit s citem a pochopením o víře a láska k bližnímu jí z očí jen zářila. Měla vždy dobré slovo a čas pro každého. Podporovala modlitbu, modlitební společenství a vše s tím spojené. Myslím, že díky ní jsme založily i náš kroužek Zpívání z kancionálu a čtení z duchovní literatury. Na začátku do něho chodily jen 3 klientky a paní Jaruška se mne tenkrát zeptala, zda mi to stojí za to, abych kvůli těm třem přišla ze svého volna. Já se na ní podívala a obě jsme pochopily, že musíme vytrvat a modlit se a věřit a dílo se podaří. Paní Jaruška už není nějaký čas mezi námi, ale velmi často s láskou na ni vzpomínáme a máme zato, že modlitba růžence před mší svatou, začala právě na její popud. Možná si vzpomenete na drobnou, hezky upravenou paní s brýlemi, jejíž ruce byly poznamenány nemocí a i přesto bývaly sepnuté při vroucí modlitbě. Když jsem se s ní setkala naposledy, bylo to v nemocnici. Řekla mi jednu větu, kterou si pamatuji doted: „Modlete se, dokud je čas!“

-km-

Co napsal život

Asi před dvěma měsíci jsem šel v úterý na zahrádku, kterou máme sotva čtyři sta metrů od bytu. Měl jsem dvoje klíče, jedny od domu a bytu, druhé od branky na zahrádku a chatky. Když jsem se vracel domů, zamknul jsem chatku i branku, avšak před domem jsem nemohl najít druhé klíče v tašce ani po kapsách. Nezbylo mi, než se vrátit na zahrádku a hledat klíče po cestě zpět i na zahradce na všech místech, kde jsem se pohyboval. Marně. Domů jsem se dostal jen díky zeťovi, který přivezl rezervní klíče, které u nich máme uloženy.

Nechtěl jsem uvažovat o výměně zámku, a tak jsem se rozhodl jít ve středu ráno ještě jednou klíče hledat. Před tím jsem se ale kratince pomodlil: „Svatý Antoníne, prosím tě, najdi mi ty klíče, protože, jak vidíš, já to nedokážu.“

Šel jsem tedy znovu na zahrádku, oči soustředěně zabodnuté do země, aby mi opravdu nic neušlo. Už jsem byl na posledních padesáti metrech, po levici drátěný plot, kolem kterého se přichází k zahradní brance. V jednom okamžiku jsem poprvé a zcela bez vlastního rozhodnutí zvedl pohled očí asi do metrové výše a otočil hlavu vlevo – a tam na plotě byly přivázané ty moje ztracené klíče!

Nevěděl jsem, že svatý Antonín Paduánský kromě toho, že je patronem za nalezení ztracených věcí, je také patronem seniorů. Nenechal mě na holičkách! Díky!

Vděčný farník F. Zajíček

Pozvání

JAK SE MODLIT ŽIVÝ RŮŽENEC

I v naší farnosti (podobně jako v řadě jiných) má dlouholetou tradici modlitba Živého růžence.

Živý růženec je zvláštní způsob modlitby růžence: 20 desátek (radostný, světla, bolestný a slavný růženec) je rozděleno mezi 20 osob. Každý člen se modlí denně svůj desátek a tím je uskutečňována modlitba celého růžence. Zpravidla po jednom měsíci se desátky vymění – člen Živého růžence se modlí jiný desátek růžence. Pobožnost Živého růžence byla zavedena v r. 1826 ve Francii Pavlínou Jaricotovou a je zasvěcena na sv. Filoménu, kterou papež Řehoř XVI. jmenoval patronkou a ochránkyní této pobožnosti.

Modlitba jednoho desátku denně neklade na nikoho příliš velké časové nároky, přesto, nemá-li někdo čas či možnost modlit se desátek na kolenou, může se ho pomodlit na zastávce, v autobuse, v čekárně...

Umožní tedy pravidelnou modlitbu růžence i těm, kteří se cítí velmi zaneprázdněni. Jestliže se někdo z vážných důvodů rozhodne nemodlit se již svůj desátek, má sdělit své rozhodnutí vedoucímu růžence, aby mohl dát jeho desátek někomu jinému, aby byl růženec úplný.

Je několik způsobů, jak se modlit Živý růženec. K nejživější formě patří vzájemné předávání kartiček s desátkem v pravidelném měsíčním či jiném cyklu, a to v tako-

vém pořadí, jak jsou uvedeni za sebou v seznamu, aby byl zachován řád v modlitbě.

V naší farnosti probíhá výměna lístků Živého růžence vždy první neděli v měsíci v chodbičce při vstupu do kostela, mezi dopoledními bohoslužbami. Pokud tento způsob někomu nevyhovuje, má možnost využít druhou variantu - dostává o první lednové neděli rozpis desátek na celý rok.

V Bysterci máme několik úmyslů, se kterými se Živý růženec modlíme: za nemocné naší farnosti, za duchovní život mládeže, za kněze a kněžský dorost, za misie, za živé a zemřelé členy Živého růžence. Na každý z těchto úmyslů je navíc v našem kostele jednou měsíčně sloužena mše svatá.

Mám za to, že zejména poslední z uvedených úmyslů může být dobrým lákadlem pro ty, kdo ještě se zapojením do Živého růžence váhají©

Takže na závěr: rádi uvítáme každého, kdo se k nám do modlitby Živého růžence bude chtít přidat!

A. Zámečníková

Síla rodičovské modlitby

Modlitba je mnohem víc, než jen předkládání seznamu našich tužeb Bohu. Modlitba je poznávání a zkoušení Boží přítomnosti a zvaní Boha do našich životů a životních okolností. Je to vyhledávání Boží přítomnosti a uvolňování Boží síly, která nám dává prostředky k překonání jakéhokoli problému.

Bůh nám na zemi dává moc a z nebe nám dává sílu. Jelikož je to Boží síla, ne naše, stáváme se nádobou, skrze kterou tato síla proudí. Když se modlíme, přinášíme tuto sílu do všeho, zač se modlíme a dovolujeme Boží moci, aby se projevila skrze naši slabost. Když se modlíme, skláníme se pokorně před Bohem a přiznáváme: „Potřebuji tvou přítomnost a tvou sílu, Pane. Bez tebe to nedokážu.“ Modlitba neovlivňuje pouze nás samé, ale přesahuje nás a dotýká se těch, za které se modlíme. Když se modlíme za své děti, prosíme Boha, aby se stal součástí jejich života a aby mocně jednal v jejich prospěch. Neznamená to, že vždy dostaneme okamžitou odpověď. Někdy to může trvat dny, týdny, měsíce, nebo dokonce roky, ale naše modlitby nikdy nejsou ztracené nebo bezvýznamné. Jestliže se modlíme, něco se děje, ať už to můžeme pozorovat, nebo ne. Písmo říká: „Mnoho zmůže a velmi je účinná modlitba spravedlivého!“ (Jak 5,16). Nic z toho, co se má stát v našich životech a v životech našich dětí, se nemůže stát bez Boží přítomnosti a moci.

Stát se modlícím se rodičem je to nejlepší, ale také nejtěžší zaměstnání. Může nám přinést tu největší radost, může však také způsobit tu největší bolest. Neexistuje nic tak naplňujícího a vyčerpávajícího. Žádná oblast našeho života nám nedá větší pocit, že jsme úspěšní, když jde všechno hladce. V žádné jiné oblasti našeho života se nebudeme cítit jako větší smolař, když se nedaří ... Boj o životy našich dětí se odehrává na kolech. Nemožné se je jako sedět a zpozvzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch. **-jm-**

(čerpáno z knihy Síla rodičovské modlitby, napsala Stormie Omartianová, vydalo nakladatelství Paulínky v roce 2011)

Modlitba

*Ztichlý chrám, kde klenbou šepotní
a věčnost světla bliká v plameni
korálků slov prostých modliteb
Náš vezdejší dej nám, Pane, chléb
ať království Tvé je nám opět blíž
když naše viny, Pane, odpustíš*

*Známá slova z modlitební knížky,
vznáší se jak chmýří pampelišky
prosba k těm, co již věčně žijí
andělé když křídly přenášejí ji,
úroda vinic, síla sklizně žní
loď útěchy s křížem na stěžni*

*Tak Tvého syna slova závěti
v své ustavičné máme paměti
hvězda jasů vánočního sněhu,
mince, navždy daná do oběhu
o níž víry opírá se stěna,
zástup světců i my beze jména (J.C.)*

Kaple Panny Marie

Když jsem před více než třemi roky nastoupila na mé nynější místo v domově pro seniory, toužila jsem po umístění křížové cesty v interiéru domova. Viděla jsem, jak velký význam má v podobném zařízení kaple s křížovou cestou pro klienty, jejich rodiny i personál. Chodila jsem a ptala se neustále, zda by nebylo nějaké vhodné místo pro křížovou cestu. Donesla jsem fotografie pro ilustraci. Líbily se, ale místo prý není. Trvalo dlouhou dobu, po kterou jsem prosila, modlila se a doufala. Když jsem to už považovala za takřka nemožné, pak se najednou vše změnilo. Přišel den „D“, kdy padl všeobecný dotaz na „multikulturní místnost“. I já jsem byla dotázána. Bez myšlenky na úspěch jsem řekla: „A co třeba kaple s křížovou cestou?“ K mému údivu jsem uslyšela: „Ano“. Měla jsem pocit, že se mi to jen zdá. Pak jsem ale pochopila, že je to skutečnost. V současné době máme za sebou první jednání nad plány a již je na světě i projekt kaple. Křížová cesta bude! Bohu díky!
Možná těch 3,5 roku modliteb ovlivnilo víc, než si myslíme. . .

-km-

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

- V neděli 23. dubna proběhl ve farním kostele Velikonoční večer chval v podání Bystrcké scholy.
- V sobotu 6. května vyrazila Slůňata na kolech na 23km výlet po trase z Maršova až k bystrckému kostelu. A o tři týdny později na 10km výlet v okolí D. Louček, kde se opékalo na ohni.
- Od 12. do 14. května proběhlo v Bedřichově u Lysic soustředění pro 15 prvo-komunikantů (děti připravující se k I. sv. přijímání).
- Velikonoční benefiční koncert v podání barokního souboru Ensemble Serpens cantat jsme v kostele sv. Janů v Brně – Bystrci vyslechli v neděli 14. května. Výtěžek 11.780,- Kč z dobrovolného vstupného byl prostřednictvím spolku sv. Cecilie věnován Lize vozíčkářů.
- Klub seniorů od sv. Janů v květnu a červnu stihl tři vycházky: okolo dubu Trojáku, dále z Bystrce přes Kníničky do Komína a též z Kohoutovic k Myslívni.
- V sobotu 20. května jsme byli na farní pouti Vysočinou (více na jiném místě).
- Poutní mši svatou u kapličky sv. Jana Nepomuckého v Rozdrojovicích jsme slavili v neděli 21. května.
- Ve středu 24. května byla v Arše sloužena mše svatá pro skauty.
- Jedenáct účastníků přišlo 26. května do Archy na luštitelský přebor farnosti.
- Patnáct dětí přistoupilo v neděli 28. května v našem kostele k 1. sv. přijímání.
- V neděli 4. června a v sobotu 10. června přijalo 11 mladých z naší farnosti svátost biřmování.
- V sobotu 10. června jsme uklízeli kostel. Díky všem, kteří přiložili ruku k dílu.
- Poetické odpoledne se uskutečnilo 11. června v Arše. Vlastní verše přednesl Roberto Scavino, poezie Martina Koláře zazněla v podání moderátora Proglasu Dušana Baura. Hudebního doprovodu se zhostil na violoncello Pavel Borský. -pš-

Prožili jsme společně

POUŤ ZA NOVÝMI OBZORY FARNÍHO ŽIVOTA

Jen pár kilometrů od domova se může otevřít pohled do „jiného“ světa. Důkazem budiž farní pouť na Vysočinu, která nás v sobotu 20. května zavedla po stopách zajímavých lidí k inspirativním zážitkům.

První zastávku jsme měli v Kunštátu u hrobu P. Ladislava Kubíčka, jehož srdce překypovalo láskou ke všem, a to i k nepřítelům. „*Modlil se kudy chodil, velmi tvrdě se postil, na Boží vinici pracoval do úmoru*“, vystihla ho v jedné stručné vzpomínce Marie Svatošová, zakladatelka hospicového hnutí v ČR. U hrobu básníka Františka Halase se pak někteří farníci vyznali z osobního vztahu k jeho tvorbě. Nápis na hřbitovním kostele Svatého Ducha nám připomněl, že jednoho dne budeme ze svého pozemského putování „skládat úcty“: Rozloučení je náš úděl, shledání je naše naděje.

V Rozseči nad Kunštátem jsme v moderním kostele zasvěceném sv. Antonínu Paduánskému slavili mši svatou. Místní nás srdečně přivítali a zmínili mimo jiné, že na finanční příspěvek ke stavbě se složili nejen místní, ale i okolní farnosti a rodáci. I díky tomu byl kostel postaven v rekordním čase: v dubnu 1991 začaly výkopové práce a za 14 měsíců byl kostel slavnostně vysvěcen brněnským biskupem Vojtěchem. V kázání se P. Pavel Svoboda zmínil nejen o životě sv. Antonína, ale zopakoval i společný úmysl farní pouti: za oživení víry ve farnosti, v našem národě i v Evropě.

Po duševním pokrmu následoval společný oběd v místním pohostinství Vysočina.

Odpoledne jsme se přesunuli do Olešnice a vydali se netradiční křížovou cestou bolesti tohoto regionu, která se slavnostního posvěcení dočkala v srpnu loňského roku. Začíná u hřbitova, vede mezi poli a je završena u rozhledny. A čím je zvláštní? Jednotlivá zastavení tvoří lité betonové sloupky zakončené kovanými plastikami doplněnými o symboly Ježíšova utrpení. Každé zastavení přitom vybízí k modlitbě za nějakou bolestivou kapitolu z minulosti či problém současnosti. Do svých modliteb jsme tak během křížové cesty zahrnuli např. přímluvy za urovnání náboženské nesnášenlivosti, epidemie a nemoci, chudobu i osamělost, ale třeba také za smutné důsledky závisti či pomluv.

Po návratu do autobusu jsme přejeli na olešnické náměstí, kde už na nás čekal jeden z místních farníků. Zavedl nás do dvora novotou zářící žluté patrové budovy. Když nám řekl, že nás vítá v KFC (zkratka známá pro rychlé občerstvení), považovali jsme to za žert. Úsměv ve tvářích ale záhy vystřídal upřímný údiv. Takovéto KFC totiž většina z nás viděla poprvé v životě. Mělo přívlastek Rafael a šlo o komunitní farní centrum, které obklopovalo celý dvůr. Od našeho průvodce jsme dozvěděli, že zde bývala nevyužitá hospodářská stavení a že po stovkách brigádnických hodin, které místní farníci odpracovali, zde vyrostlo toto zařízení. Tušili jsme, že nebude náhoda, že tuhle exkurzi pan farář zařídil. Kdo neviděl naživo, může si prohlédnout fotky na farním rajčeti. A to už s vědomím, že P. Pavel Svoboda nás/vás tam přímo pobídl: „Povšimněte si pastoračního centra, které v Olešnici vybudovali. Může nám být velkou inspirací, kdybychom se pro něco podobného rozhodli u nás.“

-pš-

Na slovíčko

S dětmi v náboženství jsme udělali malou anketu na téma „modlitba“. Myslím, že jejich odpovědi často překvapí i potěší a mohou být také inspirací pro nás dospělé.

Co je podle tebe modlitba? Mohl/a bys ji k něčemu přirovnat?

Modlitba je o tom, že se potkáme s Pánem Ježíšem. (chlapec, 10 let)

Pro mě je modlitba jako když někoho dlouho nevidím a můžu se mu se vším svěřit a on mi odpustí. Modlitba mi připomíná rodinu, všechny kdo umřeli a to, že všichni na světě jsou mí bratři a sestry. (dívka, 8 let)

Modlitba znamená, že se spojím s Bohem. (chlapec, 9 let)

Modlitba je pro mě jako setkat se s někým, kdo mě má rád a komu na mě záleží. (dívka, 10 let)

Modlitba je dar, poděkování Bohu za vše, co pro nás všechny dělá. (chlapec, 9 let)

Modlitba mi připomíná Pána Ježíše, jak pro nás zemřel a Pána Boha, jak nás stvořil. (dívka, 9 let)

Modlitba je slovo, kterým můžeme mluvit k Bohu. (dívka, 9 let)

Další odpovědi: Připomíná mi krásnou píseň. • Mluvení se všemi v nebi. • Krásná věc. • Modlitbou „voláme Boha“. • Modlitba mi připomíná rodinné setkání.

Proč se modlíme?

Protože modlitba je moc důležitá. Může nám pomoci. (chlapec, 8 let)

Ráda se modlím, protože se mi uleví u srdce a je mi dobře, protože při modlitbě jsme všichni spolu s Bohem. Bůh mi pomáhá nepodlehnout různým pokušením. Rozmlouvám s Bohem a zamýšlím se nad sebou. (dívka, 10 let)

Bůh mi pomohl k sebedůvěře. Modlím se, protože chci být blíž Bohu. (chlapec, 8 let)

Bůh mi pomohl ve všem, o co jsem požádala. (dívka, 9 let)

Bůh mi pomohl, když jsem se bál.

(chlapec, 9 let)

Modlím se ráda, protože to zabírá a funguje. Modlitba nám pomáhá s věcmi, které jsou pro nás důležité. (dívka, 9 let)

Modlitba je dar, poděkování Pánu Bohu za všechno, co pro mě dělá. Modlitba je lehká, protože mně Pán Bůh pomáhá tu modlitbu říct. Není žádná situace, kterou by Bůh nemohl změnit. (chlapec, 9 let)

Bůh mi pomohl zbavit se špatných vlastností. Modlitba je důležitá, protože když něco špatného udělám, můžu se svěřit Bohu a potom se mi uleví a odpustí mi. Modlitba je pro mě lehká, protože i když provedu nebo řeknu něco nevhodného, Bůh mi odpustí. (dívka, 8 let)

Kdy a s kým se modlíš?

Modlím se vždy, když mám čas. S rodiči, bratry, rodinou, přáteli. Modlitba je snadná, protože stačí říct, co máte na srdci - a je to! Modlitba je něco jako kamarádství. (dívka, 9 let)

Modlím se s rodinou, se svými bližními a s Bohem. (dívka, 10 let)

Modlím se s andělem. Modlitba je snadná, protože je s námi Bůh. (chlapec, 8 let)

Rád se modlím s mamkou a s tatškou. (chlapec, 9 let)

Modlím se s mamkou, když jíme a když jdeme spát. (dívka, 10 let)

Rád se modlím v kostele, blízko u Pána Boha a Pána Ježíše. (chlapec, 9 let)

Modlím se sama. Bůh mi pomohl žít. (dívka, 9 let)

-em-

Z našeho farního úřadu

Do náručí našeho Otce se vrátili

- 20. 4. Milada Nevrlá
- 21. 4. Alena Horňáková
- 19. 6. Milana Stéeeová

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 23. 4. Tomáš Kalus
- 7. 5. Jakub Folber
- 7. 5. Adam Pavlík
- 14. 5. Tomáš Buchta
- 14. 5. David Žák
- 14. 5. Filip Žák
- 14. 5. Tomáš Riebl
- 14. 5. Jan Králík
- 4. 6. Jakub Olšan
- 11. 6. Helena Křiváková
- 11. 6. Mikuláš Vrzal
- 11. 6. Šimon Vrba

Ke stolu Páně poprvé přistoupili:

Marta Vostálová, Kateřina Pučová, Martina Šmerková, Michael Šindelař, David Saitl, Eva Květoňová, Justýna Havlíčková, Anna Mládková, Hugo Volejník, Veronika Janáčková, Sebastian Drábek, Terezie Cikánková, Ondřej Klimeš, Petra Dobešová a Julie Sítařová (všichni 28. 5.)

Svatost biřmování přijali:

Matěj Kamenický, Anežka Staňková, Vojtěch Petrla, Tomáš Vizner, Alžběta Jeřábková, Markéta Horká, Barbora Drozdová, Markéta Olšarová, Jana Urbánková (všichni 4. 6. na Petrově), Barbora Šobová a Markéta Šobová (10. 6. v Žabovřeskách)

Svatost manželství si udělili:

- 6. 5. Jiří Štěpánek a Anna Štěpánková
- 3. 6. Petr Buček a Michaela Jureková -em-

Upřímná modlitba malého nezbedy: přišť tvořit svět, dej, aby vitamíny nebyly „Pane Bože, děkuji, že jsi pro nás stvořil krásný svět. Ale prosím Tě, až budeš jen v mrkvičce a ve špenátu, ale také ve zmrzlíně a čokoládě. Amen.“ -ov-

Téma příštího čísla: Nechte maličké přijít ke mně
• Předběžná uzávěrka příštího čísla: 26. 9. 2017 •

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovali: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrková. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: L. Jersáková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 7. 6. 2017, vyšlo: 25. 6. 2017. Příští číslo vyjde v říjnu 2017.